

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. S. A. S. A.,**

nar., státní příslušnost: Egyptská arabská republika,
bytem v ČR;

proti

žalovanému:
politiky

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. OAM-166/ZA-ZA11-HA11-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 2. 1. 2018, č. j. OAM-166/ZA-ZA11-HA11-2017, se v části neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2018, č. j. OAM-166/ZA-ZA11-HA11-2017, se v části neudělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců, a dále bylo rozhodnuto, že azyl podle § 12 -14 zákona o azylu se žalobci neuděluje.
2. Žalobce namítá porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, čímž byl porušen rovněž § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a porušení § 12 zákona o azylu, neboť žalobce naplňuje důvody pro udělení azylu.
3. Žalobce dále namítá, že naplňuje podmínky nejen pro udělení doplňkové ochrany, ale též azylu. Má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu členství ve Spolku tahrírských lékařů (některé zdroje uvádějí Sdružení nebo Společnost tahrírských lékařů, soud pro přehlednost používá dále jen „Spolek“ neuvádí-li obsah podkladů), respektive Hnutí 6. dubna (dále jen „Hnutí“). Odkazuje na podání Š. P. ze dne 14. 10. 2016, dle kterého Spolek tahrírských lékařů podával důležitá odborná svědectví o brutalitě bezpečnostních složek, pro která začali být členové Spolku pronásledováni a účelově obviňováni v trestněprávních kauzách, jako tomu je i u případu žalobce. Žalobce byl členem Hnutí 6. dubna, které fungovalo nezávisle na Spolku tahrírských lékařů. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody na základě soudního řízení, které nenaplněvalo znaky spravedlivého procesu. Žalobce se domnívá, že byl ve vlasti pronásledován z důvodu příslušnosti k sociální skupině (Spolku tahrírských lékařů, respektive Hnutí 6. dubna). Žalobce pomáhal při demonstracích, pracoval v terénu, kde zajišťoval léky a další prostředky, a též převoz zraněných do zdravotnických zařízení. Z důvodu členství v daném spolku byl žalobce napaden, opakovaně zatčen, a bylo mu vyhrožováno soudním řízením. V letech 2011 – 2013 byl opakovaně zatčen (8x), v roce 2015 byl odsouzen. V roce 2016 byly uvedené organizace vykázány z Egypta a osoby, které pro ně pracovaly, byly uvězněny, což dokládá i zpráva Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 a informace OAMP „Společnost tahrírských lékařů a soudní proces s H. M. a A. G.“, kde se uvádí, že jelikož Spolek poukazoval na nadměrné využívání bezpečnostních sil proti demonstrantům, staly se polní nemocnice cílem bezpečnostních sil. Lékaře napadala také vojenská policie. S personálem byla vedena trestní řízení, byl unesen a bit. Dle žalobce většina členů Spolku uprchla z Egypta. Žalobce tedy byl členem pronásledované skupiny a sám byl vystaven pronásledování. To připouští i žalovaný, který konstatoval, že členové Spolku byli v některých případech terčem násilí ze strany bezpečnostních složek.
4. Žalobce dále namítá, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání politických názorů. Činnost Spolku neměla politický charakter, i když se týkala politických témat. Jelikož Spolek vystupoval vůči tehdejšímu režimu, ten mu připsal politickou příslušnost. Aktuální režim postupuje proti mimovládním organizacím. Spolek vydal prohlášení, ve kterém uvedl, že obvinění žalobce jsou vykonstruovaná, přičemž jde o formu trestu za jejich lékařskou a politickou nezávislost a jejich podporu požadavkům revoluce. Dokument definující tento Spolek uvádí, že Spolek mimo poskytování zdravotních služeb uspořádal sérii protestních a iniciativních akcí za účelem ochrany práv

občanů na ochranu před mučením během konfliktu a zatčení. I žalovaný připouští, že Spolek vyvíjel aktivitu na podporu revoluce a věnoval se osvětové činnosti, která měla na základě kritiky násilí příslušníků ozbrojených složek také protestní nádech. Někteří příslušníci Spolku se profilovali protirežimně. To neplatí o žalobci, avšak na druhou stranu to není klíčové, neboť žalobci byly politické názory připsány z důvodu příslušnosti ke Spolku. Žalovaný připouští, že režim vystupoval proti žalobci v politickém kontextu. Dle žalovaného odsouzení žalobce mělo politický podtext, kdy žalobce byl odsouzen společně s vlivným aktivistou. Takový popis plyne i z podpůrného listu organizace Egyptian Initiative of Personal Rights, který mimo jiné uvádí, že žalobce se obává odplaty za své postoje z doby revoluce.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný posoudil jak možnost udělit žalobci azyl podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, když od žalobce podrobně zjišťoval náplň jeho činnosti a ptal se ho i na jeho politickou angažovanost, tak možnost udělit žalobci azyl podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu ve smyslu příslušnosti k sociální skupině. Azylově relevantní příslušnost k „pronásledované“ skupině však správní orgán nenalezl. Z výpovědi žalobce, z jím doložených listin i z podkladů materiálů, které si žalovaný za účelem posouzení žádosti žalobce zajistil, nevyplývá, že by Spolek tahrírských lékařů čelil jakémukoliv azylově relevantnímu pronásledování. Správní orgán našel vysvětlení pro situace, kdy byl žalobce, účasten na manifestacích, hromadně zatčen s ostatními účastníky této akce. Po zjištění jeho totožnosti a účelu jeho přítomnosti na takové akci byl vždy hned propuštěn a jeho zatčení tak nikdy nebylo v příčinné souvislosti s jeho vlastní činností – poskytováním zdravotnické péče, ale vyplynulo z pouhé jeho přítomnosti na hromadné akci. Tedy Spolek tahrírských lékařů nebyl založen ani nereprezentoval žádné politické postoje, ostatně i žalobce při pohovorech vypověděl, že nemá nic společného s politikou, nikdy se v politice neangažoval a svou činnost v rámci Spolku tahrírských lékařů sám klasifikoval jako humanitární. Pokud jde o odsouzení žalobce, které samo o sobě má bezesporu politický podtext, jelikož H. A-M., který byl odsouzen společně s žalobcem, byl známým a vlivným aktivistou, a událost, během které byli oba zatčeni, vyjadřovala nespokojenost s jednáním policie, nedostavil se na tuto akci z důvodu, aby zde prosazoval své politické názory nebo se vymezoval vůči egyptské státní moci, ale z důvodu zajištění zdravotnické pomoci. Tedy žalobce nebyl v rámci následného soudního procesu pronásledován ani z důvodu uplatňování politických názorů, ani z důvodu členství ve Spolku tahrírských lékařů, nýbrž z důvodu, že se pokusil proniknout na policejní stanici, později přibýlo obvinění z krádeže zbraní na policejní stanici. Žalobce sice žádnou z podmínek pro udělení azylu, které jsou taxativně vymezeny, nesplňuje, ale jeho obavy z hrozícího nebezpečí ve vztahu k nevyhovujícím podmínkám ve věznicích bylo třeba posoudit jako důvodné, a žalobci z tohoto důvodu doplňkovou ochranu udělit. Tedy bez ohledu na to, zda výše uvedená obvinění obou zúčastněných byla vykonstruována či nikoliv, správní orgán v důsledku existence odsuzujícího rozsudku ze dne 30. července 2015, kterým byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání pěti let, správně přistoupil k hodnocení podmínek v egyptských věznicích právě v souvislosti s tím, že žalobce čelí reálně při návratu do země původu uvěznění, a důvodnou obavu z hrozícího nebezpečí v případě žalobce shledal.
6. Dne 4. 1. 2019 doplnil žalobce žalobu návrhem na provedení nových důkazů. Žalobce zopakoval, že se v zemi původu obává pronásledování pro vyjadřování svých politických názorů a příslušnost k sociální skupině. Odkázal na čl. 46 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU. Žalovaný se dle žalobce zabýval, pokud jde o možné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

pronásledování žalobce, pouze jeho členstvím ve Spolku tahrírských lékařů a jeho odsouzením za činnost spojenou s tímto spolkem, kdy usoudil, že Spolek nebyl politický a poskytoval zdravotní pomoc potřebným nezávisle na jejich politickém přesvědčení. Současně měl žalovaný připustit, že Spolek byl protestního charakteru, neboť kritizoval režim za použití síly na demonstracích, a dále uvedl, že někteří členové Spolku se bezesporu profilovali protirežimně, což ale neplatí o žalobci. Žalovaný měl uvést, že odsouzení žalobce mělo politický podtext, ale následně toto popřel, neboť žalobce se měl do potíží dostat nikoli pro vyjadřování svých názorů, ale proto, že šel zajistit lékařskou pomoc aktivistům. Žalobce uvádí, že když uváděl při pohovoru, že s politikou nemá nic společného a nikdy v ní nepracoval, měl na mysli, že neměl nic společného s oficiálními politickými strukturami. Jeho činnost však má nesporně politický kontext, což žalovaný záměrně pominul. Dále měl žalovaný nedostatečně zjistit skutkový stav věci, kdy se zabýval pouze činností žalobce ve Spolku tahrírských lékařů, a naopak vynechal skutečnost, že žalobce byl také členem Hnutí 6. dubna. Žalovaný pominul kontext obou těchto entit a jejich vzájemný vztah. Žalobce jako člen Spolku tahrírských lékařů úzce spolupracoval s organizátory demonstrací. Protesty byly podmíněny existencí dalšího zázemí. K založení Spolku došlo u příležitosti demonstrace na Tahrírském náměstí v roce 2011, je tak místně i časově spjata s demonstracemi. Činnost žalobce nelze od samotných protestů oddělit způsobem, kterým tak činí žalovaný. Takto to vidí i egyptské státní orgány, když žalobce za činnost, kterou žalovaný popisuje jako pouze zdravotnickou, byl žalobce odsouzen v politickém procesu k 5 letům vězení. Obě uvedené entity jsou v Egyptě pronásledovány a žalobci proto z důvodu zapojení v nich také hrozí pronásledování. Svou účastí na organizaci protestů a aktivním členstvím dal jasně najevo svůj politický názor, přičemž za to byl i v politickém procesu odsouzen.

7. Podáním ze dne 24. 6 2019 vzal žalobce žalobu částečně zpět v rozsahu výroku o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, proto soud v této části řízení zastavil usnesením č. j. 1 Az 12/2018- 64. Žalobce urgoval rozhodnutí o zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby pro naléhavý právní zájem v jiném správním řízení.
8. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
9. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že od roku 2011 je členem Hnutí 6. dubna, které má spojitost s egyptskou revolucí. Byl jedním ze zakladatelů nemocnic v roce 2011, když začala v Egyptě revoluce. Lékařskou pomoc poskytovali pod názvem Tahrír Doctors Society. Nejprve v roce 2015 odjel do Súdánu, kde byl asi 1,5 roku, poté přes další místa dojel do Prahy. V Egyptě byl v roce 2013 odsouzen za aktivní účast v uvedeném hnutí k trestu odnětí svobody v trvání na 5 let. V hnutí měl na starosti zdravotní pomoc.
10. Při pohovoru sdělil, že žil se svou rodinou v Káhiře. Pracoval v reklamní agentuře jako grafický designer. K dotazu, jaký je vztah mezi Hnutím 6. dubna a Tahrírskou lékařskou společností, sdělil, že jde o nezávislé organizace. Tahrírští lékaři jsou organizace, která měla „stánky“ a dostávala léky od mezinárodních organizací. Dále podávala informace o situaci v Egyptě. Byl jejím oficiálním členem, jedním ze zakladatelů organizace, měl na starosti administrativu. K tomuto kroku se rozhodl, protože byl sice umělec, ale měl charitativní smýšlení, kontaktoval dobrovolníky se zdravotnickým vzděláním. Organizace byla postavena na požadavku, že každý má mít nárok na zdravotní péči bez ohledu na svou finanční situaci. Pomoc byla poskytována na různých místech, spolupracovali s různými

zařízeními. Hnutí 6. dubna hovořilo o právech a svobodě. Politikou se zabývalo jen zčásti. Konkrétní činnost žalobce byla starost o zázemí „stánků“, hlídal, kde je potřeba pomoc či léky, zajišťoval převoz vážněji zraněných pacientů. Poprvé pomáhali na demonstraci v lednu 2011 na náměstí Tahrír v Káhiře. S členstvím v organizaci měl žalobce potíže, byl opakovaně zatčen a hrozily mu soudy, byl i fyzicky napaden. Někteří členové organizace zemřeli, jiní jsou stále ve vězení. Organizace působila do června 2013, poté již k demonstracím nedocházelo. Když docházelo k zatýkání, zatýkali všechny, tedy i ty, co nedemonstrovali, ale poskytovali zdravotnickou pomoc. V červenci 2015 byl odsouzen za to, že měl při demonstraci prak a hůl, přestože nic takového v ruce neměl. Ke skutku mělo dojít v roce 2012, po převratu byly soudní případy zastaveny, ale po prezidentských volbách byly zase otevřeny. Po převratu v roce 2013 se zdravotnickou činností již nepokračoval. Mezi lety 2013 a 2015 pracoval jako reklamní designer. Utekl do Súdánu, tam pracoval opět v reklamě a v německém kulturním centru. Vykonávat uměleckou činnost v Súdánu je problematické, navíc nebyl členem Muslimského bratrstva, a proto se mu nedostalo patřičné ochrany. Oficiálně tam ale žádné problémy neměl. V případě návratu do Egypta žalobci hrozí vězení. Dostat se do ČR pomohla žalobci organizace Člověk v tísni. Žalobce předložil žádost o udělení víza podanou touto organizací, stanovy Spolku a trestní rozsudek Trestního soudu v Káhiře.

11. Při doplňujícím pohovoru žalobce uvedl, že v organizaci tahrírských lékařů působil jako nadřízený, organizoval každodenní práci lékařů. Opakovaně byl zatýkán. Zatklí jej také při pomoci zraněnému právníkovi. Odvezli jej poté do největší politické věznice v zemi, kde byl, než jej vyslechli. Když zjistili, že neměl u sebe zbraň, byl propuštěn. V roce 2015 byl souzen, což probíhalo tak, že se musel neustále dostavovat na soud. Dne 30. 7. 2015 mu otec kamaráda, který u soudu pracuje, zavolal s tím, že viděl v jeho spise, že dostal pět let. Oficiálně to žalobci sděleno nebylo, a tak v následujících 15 dnech opustil Egypt. Odvolání by bylo přípustné až po vykonání poloviny trestu. Cestovní doklad si vyřídil bez problému, protože oficiálně ještě rozsudek nebyl v systému. Při opuštění Egypta mu pomáhali právníci, do Súdánu se dostal i díky tomu, že působil mimo jiné v televizi jako herec, poznali jej a pustili, ptali se ale, jestli má něco společného s politikou. Později doufal, že by se do Egypta vrátil s tím, že by tam dostal milost, právníci mu ale sdělili, že milost by dostal, pouze kdyby byl ve vězení. V Súdánu zůstat nechtěl, proto odjel do Keni, kde si vyřídil vízum, což v Súdánu nejde. Závěrem pohovoru dodal, že nemá nic společného s politikou, nikdy pro politiky nebo v politice nepracoval. Jeho činnost byla čistě humanitární, práce s lékaři. Získával peníze pro organizaci pomáhající potřebným.
12. Pro posouzení politické a bezpečnostní situace v Egyptě si žalovaný opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně 5 a 6 rozhodnutí. Tyto podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu i rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, dle kterého *při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Žalovaný si obstaral informace popisující obecné poměry v zemi včetně stavu dodržování lidských práv a dále informace zabývající se přímo situací žalobce.
13. Žalovaný na podkladě zjištěných informací konstatoval, že u žalobce nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, které mu reálně hrozí po jeho uvěznění. Stav egyptských věznic žalovaný shledal

s ohledem na dodržování základních lidských práv vězňů jako neuspokojivý vzhledem k důvodům, pro které byl žalobci uložen trest odnětí svobody, lze navíc mít za to, že se významně zvyšuje pravděpodobnost vážné újmy v důsledku nevyhovujících podmínek ve věznici a násilného beztrestného jednání vězeňského personálu směřovaného vůči žalobci. Návrat žalobce do vlasti žalovaný označil v době vydání rozhodnutí za nemožný a na podkladě uvedeného mu udělil doplňkovou ochranu.

14. Žalovaný žalobci azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil. Uvedl, že žalobce neuváděl v průběhu správního řízení skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by mohl být pronásledován. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl členem Spolku tahrírských lékařů, který se zaměřoval na poskytování zdravotní pomoci především účastníkům demonstrací a jiných protestních akcí v době, kdy v Egyptě probíhalo tzv. arabské jaro. Žalovaný uvedl, že žalobce výslovně při pohovoru zmínil, že nemá nic společného s politikou, nikdy se v ní neangažoval. Jeho činnost měla humanitární charakter. Byl členem Hnutí 6. dubna, které fungovalo nezávisle na Spolku tahrírských lékařů, nesdělil, že by měl v souvislosti s členstvím ve hnutí jakékoli potíže.
15. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by u žalobce mohl být dán některý z důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu se žalovaný nejprve zaobíral politickou a bezpečnostní situací v Egyptě v kontextu výpovědi žalobce.
16. Z informací zjištěných žalovaným, konkrétně z Informace OAMP ze dne 3. 7. 2017 Společnost tahrírských lékařů a soudní proces s H. M. a A. G. plyne, že v Egyptě probíhaly od 25. ledna 2011 demonstrace jako výraz protestu proti stávajícímu režimu. Tyto protestní akce byly největším projevem nespokojenosti s vládnoucím režimem od nástupu k moci egyptského prezidenta Husního Mubaraka v roce 1981. Demonstranti žádali odstoupení prezidenta a premiéra, rozpuštění parlamentu a vytvoření nové vlády. Policie použila proti demonstrantům vodní děla, slzný plyn a střelbu gumovými projektily. Po vlně násilí ze strany státu a jeho institucí museli zasahovat lékaři. Po 18 dnech masových protestů prezident odstoupil. Společnost tahrírských lékařů byla skupina dobrovolníků, která vznikla po událostech 25. ledna 2011 při spontánní léčbě demonstrantů zraněných během protestních akcí z iniciativy pěti lékařů. Zaměřili se také na změnu systému zdravotní péče v Egyptě, která by se projevila na společnosti jako celku. Postupně vytvořili polní lékařský tým. Následně se tým zapojil do asociace Lékaři bez hranic a spolupracoval i s Mezinárodním výborem Červeného kříže. Později byla vytvořena nezisková organizace Společnost tahrírských lékařů, která měla za cíl zajištění první pomoci demonstrantům. Postupně se malá skupina lékařů změnila v organizované hnutí zdravotnických pracovníků v celé zemi se závazkem poskytovat nestrannou nouzovou lékařskou péči. Upozorňovali také na nadměrné použití síly vůči demonstrantům. Právě z tohoto důvodu se polní nemocnice včetně personálu staly terčem bezpečnostních sil. Dobrovolníky - lékaře, kteří pracovali v polní nemocnici na náměstí v Tahríru, napadla také policie. Přímo v polních nemocnicích byly odpáleny nálože s cílem zničit zdravotnické zařízení a zásoby, zdravotníci, kteří byli obviněni ze sympatizování s protestujícími, byli uneseni, bití a vyšetřováni v trestních řízeních. Lékaři ošetřovali protestující i bezpečnostní síly. Poskytování lékařské péče bylo nebezpečné. I po skončení nepokojů hájila Společnost tahrírských lékařů po dobu své existence právo na zdravotní ošetření. Podklady žalovaného jsou v souladu s tvrzeními žalobce a odpovídají jeho popisu stavu věci včetně jím doložených materiálů.

17. Podklady žalovaného (Informace OAMP ze dne 3. 7. 2017) dokládají incident uváděný žalobcem, ke kterému mělo konkrétně dojít tak, že propukly střety mezi právníky a policisty, kdy policejní síly bránily jednomu z právníků v návštěvě zadržené osoby. Tento právník vyzval ostatní právníky k pomoci. Žalobce spolu s jedním politickým aktivistou přišli zkontrolovat jejich zdravotní stav a nabídli lékařskou pomoc. Právníci a aktivisté však byli fyzicky napadeni policií a byli zatčeni za držení zbraní. Žalobce spolu s dotyčným aktivistou měli být obviněni z pokusu proniknout na policejní stanici. Obvinění oba popírali, Společnost tahrírských lékařů vydala prohlášení, ve kterém uvedla, že obvinění žalobce jsou vykonturovaná a jedná se o formu trestu za politickou a lékařskou nezávislost. Žalobce byl odsouzen k 5 letům odnětí svobody. Uvedené informace potvrzuje i žalobce svou výpovědí, přičemž doložil i trestní rozsudek ve věci.
18. Žalovaný uvedl, že Společnost tahrírských lékařů poskytovala zdravotní pomoc potřebným nezávisle na jejich politickém přesvědčení, přičemž ji poskytovala i příslušníkům ozbrojených složek. Společnost nebyla založena s politickými motivy a ani nereprezentovala žádné politické postoje, pouze mimo jiné poukazovala na nadměrné využívání síly ze strany bezpečnostních složek, čímž nepřímou kritizovala egyptskou státní moc. Ze zjištěných informací plyne, že Společnost konkrétně například mimo poskytování pohotovostních zdravotních služeb uspořádala sérii protestních a iniciativních akcí za účelem zajištění práv občanů na ochranu před mučením v civilních konfliktech nebo během zatčení. Z žádosti o vízum organizace Člověk v tísni žalovaný zjistil, že členové Společnosti začali být pronásledováni a účelově obviňováni v trestněprávních kauzách, přičemž i žalobce byl odsouzen na základě nespravedlivého soudního procesu. Společnost tahrírských lékařů měla dle žalovaného kromě výkonu osvětové činnosti také protestní nádechy. Někteří členové či spolupracovníci se bezesporu profilovali protirežimně, což však neplatí o žalobci, který naopak uvedl, že s politikou neměl nikdy nic společného. Odsouzení žalobce mělo podle žalovaného bezesporu politický podtext, jelikož H. A-M., který byl odsouzen spolu s žalobcem, byl známým a vlivným aktivistou. Při incidentu, na jehož základě byl žalobce zatčen, se dle žalovaného žalobce dostavil na příslušné místo výhradně z důvodu zajištění lékařské pomoci, nikoli z důvodu vyjadřování politických názorů, nebo aby se jakkoli vymezoval vůči státní moci. Žalobce nebyl podle žalovaného za své aktivity ve Spolku pronásledován. Žalobce byl dle svých tvrzení opakovaně fyzicky napaden policií, avšak nešlo o pronásledování, neboť napadání účastníků protestů bylo celoplošné a nebylo směřováno pouze vůči žalobci. Žalobce byl také několikrát policií zatčen, ale následně propuštěn. Ani tato zadržení nelze označit dle žalovaného za pronásledování.
19. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
21. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
22. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti,*

příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

23. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
24. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
25. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
26. Ve věci je nesporné, že žalobce byl aktivním členem Spolku tahrírských lékařů, kde své působení podrobně popsal, jakož i členem Hnutí 6. dubna.
27. Žalobce žalobu opírá o hlavní námitku, kdy se domnívá, že naplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu z důvodu svého členství v sociální skupině a z důvodu zastávání určitých politických názorů.
28. Soud shledal námitku z části důvodnou.
29. Obtíže žalobce vyplývají z jeho činnosti ve Spolku tahrírských lékařů či Hnutí 6. dubna, jejichž činnost byla zjevně provázána shodným záměrem – odporem proti režimu, proto nelze jejich aktivitu a tedy ani aktivitu žalobce z vnějšího pohledu oddělovat, zejména pokud tak zjevně nečinila egyptská státní moc. Nelze vyloučit, že žalobce byl v ulicích Káhiry zatčen s označením zdravotníka či jiného označení Spolku, ale lze důvodně předpokládat, že pro represivní složky státní moci bylo členství odpůrců režimu ve Spolku ulicích nerozhodné, byli to odpůrci režimu, nepřátelé, se kterými je nutno se vypořádat, když ne v průběhu vrcholu protestů, tak po stabilizaci bezpečnostní situace, jak prokazuje odsouzení žalobce. Soud si nemůže odpustit odkaz na české události. Při zásahu policie na Národní třídě 17. listopadu 1989 také policie nerozlišovala, zda svíčky na ulici zapaloval člen SSM nebo Hnutí Brontosaurus, natož Charty 77. Každý člen onoho průvodu byl součástí názoru davu – nesouhlasu se současným režimem, k čemuž se přihlásil svou účastí na průvodu, aniž by musel provolávat nějaká hesla nebo nést transparenty. Plošný zásah represivních složek proti účastníkům demonstrace však nelze bez dalšího vykládat jako zásah azylově irelevantní. Vždy bude nutné zkoumat motivaci účastníka protestů a s tím související restriktce státní moci. Přičemž s ohledem na skutečnost, že žalobce měl být jedním ze zakladatelů Spolku, je nahodilá přítomnost žalobce při protestech vyloučena.
30. V dané věci je rozhodné zhodnocení cílů a činnosti Spolku tahrírských lékařů, na jehož činnosti se měl žalobce významně podílet. Žalovaný nijak nespороval úlohu žalobce ve Spolku, proto soud nemá důvod přezkoumávat věrohodnost jeho azylového příběhu.

Žalovaný konstatoval, že Spolek tahrírských lékařů se zaměřoval na poskytování zdravotní pomoci především účastníkům demonstrací a jiných protestních akcí během tzv. arabského jara a jeho členové byly v některých případech pronásledováni shodně jako účastníci demonstrací, přesto má žalovaný za to, že Spolek tahrírských lékařů nereprezentoval politické postoje, pouze poukazoval na brutalitu bezpečnostních složek a tím nepřímou kritizoval egyptskou státní moc. Čemuž dle žalovaného odpovídá tvrzení žalobce, že nemá s politikou nic společného a svou činnost kvalifikoval jako humanitární. Dané žalovaný tvrdí přesto, že jím citovaná Informace MV ČR uvádí, že Spolkem provozované polní nemocnice a jejich personál byli terčem bezpečnostních sil, přímo v nemocnicích byly odpáleny nálože, zdravotníci byli uneseni, biti a vyšetřováni. Dle žalovaného se žalobce dostavil k policejní stanici nikoli z důvodu prosazování politických názorů nebo vymezování se vůči státní moci, ale protože s advokátem zadrženého bylo špatně zacházeno. Přesto ve shodném odstavci odůvodnění žalovaný uvedl, že odsouzení žalobce mělo politický podtext, jelikož spolu odsouzený byl známým aktivistou a událost, během které byli zatčeni, vyjadřovala nespokojenost s jednáním policie. Žalobce nebyl pro své aktivity ve Spolku pronásledován, pokud byl během demonstrací napaden, jednalo se o „celoplošné“ opatření. Dle žalovaného sice byl žalobce pronásledován, ale nikoli za své názory, ale za to, že se zrovna nacházel na místě protestů. Jinak řečeno, žalovaný se vyskytl ve špatnou dobu na špatném místě.

31. Soud má za to, že výklad žalovaného ignoruje souvislosti mezi činností Spolku a událostmi arabského jara v Egyptě a s tím související restrikce režimu proti žalobci. Pokud byl žalobce zatčen během demonstrací, tak přirozeně byl zatčen z důvodu přítomnosti v místě demonstrací. Nelze však pominout důvody přítomnosti žalobce na daném místě. Žalobce nebyl účasten demonstrací náhodně, nýbrž byl jejich přímým a vědomým účastníkem. Byl tam nikoli proto, že šel náhodou kolem, ale proto že chtěl poskytnout zdravotní pomoc potřebným, zde zraněným demonstrantům. Jakkoli Spolek i žalobce prezentoval určitou neutralitu Spolku, lze mít za to, že proklamovaná neutralita ve skutečnosti byla jen prostředkem ochrany proti zásahu státní moci a neměla oporu v okolnostech vzniku Spolku a jeho činnosti. Již název Spolku se hlásí k cílům arabského jara. Jistě nelze vyloučit zranění příslušníků zasahujících bezpečnostních složek, ale lze více než předpokládat, že těmto byla poskytnuta zdravotní péče jinými subjekty, než Spolkem, který vzniknul na základě projevů nesouhlasu s vládní moci v Egyptě během arabského jara. Obdobný navenek ochranný status neutrality deklarují mezinárodní humanitární organizace, aby nebyly součástí vnitřního konfliktu země a mohly vykonávat svou činnost. Takového ochranného účinku se však bude obtížně domáhat místní entita, neboť ta je vnitřním konfliktem od počátku dotčena, zejména pokud je vnitřní konflikt země příčinou vzniku takové entity. Pokud v revolučních dobách někdo aktivně sympatizuje s jednou stranou kvasu politických názorů, je přirozeně druhou stranou vnímán jako součást názorového proudu (hnutí), se kterou sympatizuje. Egyptská státní moc správně vnímala zdravotníky ošetřující demonstranty jako součást opoziční protestující síly, proto proti nim a jimi zřizovaným zdravotnickým stanům zasahovala. Je nutné odlišit zdravotníka, který poskytuje zdravotní péči z důvodu svého povolání, a zdravotníka, který dobrovolně, nad rámec svého povolání (přitom žalobce nebyl ani zdravotník), se rozhodne pomáhat protestujícím. V takovém případě nejde o neutrální postoj, ale o projev souhlasu s názorem protestujících. Pokud státní moc zasahuje proti protestujícím, zasahuje ve svém důsledku nikoli proti určitým osobám, ale proti šíření jejich názorů. Podklady shromážděné žalovaným prokazují, že egyptská státní moc tvrdě zasahovala nejen proti

demonstrantům, ale i proti jejich podporovatelům, tedy i členům Spolku, proto není důvod při aplikaci azylového práva rozlišovat demonstranta a aktivního sympatizanta s požadavky demonstrantů. Ostatně, nalézt dělící čáru mezi protestujícím demonstrantem a zdravotníkem v lékařském stanu uprostřed protestů na náměstí Tahrír (česky Osvobození) bylo nemožné nejen pro příslušníka represivních složek egyptské státní moci. Dále nelze pominout, že snaha o politickou neutralitu Spolku (tím i žalobce) souvisela s otázkou náboženství, resp. tehdejšími poměry v Egyptě, kdy tehdejší prezident Mubarak byl demokratickými zeměmi akceptován pro jeho postoj vůči radikálnímu islamismu. Pokud protestující hodlali žádat o pomoc demokratické země, nemohly takto učinit z pozice jiné hrozby pro demokratizaci země. Jedná se o logické souvislosti dané všeobecnou znalostí tamních reálií uváděných v českých sdělovacích prostředcích, tedy okolností nejen soudu obecně známé, a přesto takové souvislosti žalovaný zcela pominul a účelově trval na izolovaném výkladu tvrzení žalobce. Pokud žalobce organizoval pomoc pro zbité demonstranty mimo rámec svých pracovních povinností, dal tím jednoznačně najevo, že má shodný názor jako protestující demonstranti. Pokud za tento projev názoru, jakkoli navenek prezentovaný jako poskytnutí nutné zdravotní péče, byl žalobce pronásledován a také odsouzen, je nutné mít za to, že byl *pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*, neboť arabské jaro v Egyptě požadovalo rozšíření politických práv a svobod, jednalo se, resp. bylo vnímáno, jako demokratizační hnutí, bez ohledu na jeho konečný výsledek arabského jara v Egyptě.

32. Obdobně v rozporu s obsahem správního spisu i konsekvencemi arabského jara žalovaný vyložil odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody. Žalobce nebyl součástí srocení osob u policejní stanice, aniž by touto účastí neprojevil také svůj politický názor. Žalobce sice uvedl, že se k policejní stanici dostavil za účelem poskytnutí první pomoci zraněnému právníkovi, ale žalobce nebyl zdravotník, ani takovou činnost nevykonával, byl pouze organizátorem Spolku. U policejní stanice bylo zjevně více osob, které jistě nehodlaly pouze poskytovat první pomoc jedné osobě. Ať již tam šel žalobce z jakéhokoliv důvodu, již svou přítomností s ostatními projevil nesouhlas s postupem policie vůči členovi protestního hnutí a za takovou účast byl odsouzen. Opět se soud musí pozastavit nad zúženým viděním žalovaného, který ignoroval důvody a celkové okolnosti přítomnosti žalobce u policejní stanice, přestože vládnoucí režim svůj pohled na účast žalobce jednoznačně osvětlil v odsuzujícím rozsudku. Je vnitřně rozporné, pokud žalovaný konstatoval, že odsouzení žalobce mělo politický podtext, jelikož byl odsouzen společně se známým aktivistou a stalo se tak pro politickou událost spojenou s arabským jarem, avšak druhou větou žalovaný uvedené popřel akcentací účasti žalobce striktně za účelem zajistit zdravotní pomoc. Shodně je v rozporu obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, dle kterého měl žalobce uvést, že neměl v souvislosti se členstvím v Hnutí jakékoliv potíže, s obsahem žádosti žalobce o azyl ze dne 2. 3. 2017, ve které uvedl, že byl odsouzen za aktivní činnost v Hnutí.
33. Žalobce byl egyptským soudem dle odůvodnění rozsudku shledán vinným nikoli za vyjadřování politických názorů, ale za nedovolené držení zbraní v souvislosti s nepokoji u policejní stanice. Dle shromážděných podkladů žalovaného šlo o vykonstruované obvinění. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žalobce se na dané místo dostavil s cílem poskytovat zdravotní pomoc, nikoli proto, že by měl v úmyslu vyjadřovat své názory, z toho důvodu dle žalovaného nelze mít za to, že by žalobce měl být pronásledován. Žalovaný však nijak relevantně nevysvětlil, z jakého důvodu nepovažuje trestní rozsudek, kterým byl žalobce odsouzen k 5 letům odnětí svobody, za důkaz možného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

pronásledování, jestliže žalobce pouze poskytoval pomoc potřebným a nebyl jakkoli ozbrojen. Žalovaný však nijak nevysvětlil, z jakého důvodu nepovažuje trestní rozsudek, kde byl žalobce odsouzen k 5 letům odnětí svobody, právě za důkaz možného pronásledování, jestliže platí, že žalobce pouze poskytoval pomoc potřebným a žádné zbraně neměl. Žalovaný trestní rozsudek vzal v úvahu toliko pro udělení doplňkové ochrany, kdy by žalobci mohlo při návratu hrozit uvěznění a špatné podmínky v tamních věznicích.

34. K tomu soud uvádí, že si lze obtížně představit, že by žalobce, který byl jedním ze zakladatelů lékařské organizace, jejímž cílem bylo zajišťování zdravotní péče a charitativní a humanitární činnosti, byl na demonstraci ozbrojen. Takový závěr je zcela v rozporu se všemi tvrzeními žalobce a je v rozporu i materiály žalovaného, které rovněž obsahují informace o tom, že byl žalobce činný ve spolku, a kdy i sám žalovaný v rozhodnutí uvádí, že žalobce se na daném místě vyskytoval s cílem poskytnutí pomoci. Odsouzení žalobce vypovídá o tom, že žalobce byl shledán nežádoucí osobou pro své názory související s arabským jarem, tedy i činností ve Spolku či Hnutí. Nelze se spokojit s konstatováním, že žádné politické názory nevyjadřoval. Režim nutně musel mít nějaký důvod na jeho potrestání, žalobce byl fakticky režimem postižen za to, že poskytoval pomoc na demonstracích, se kterými režim z pochopitelných důvodů nesouhlasil, chtěl je zastavit.
35. Pokud je žadatel o udělení mezinárodní ochrany aktivním členem entity, která, byť navenek nepřímou, ale přesto sympatizuje s politickým názorem protestního hnutí, a právě z důvodu této vazby jsou členové entity shodně jako nositelé výslovně projeveného politického názoru pronásledováni, jde o pronásledování členů entity podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný nesporel, že byl žalobce pronásledován v souvislosti s účastí na demonstracích, pouze danou účast vyhodnotil v rozporu se skutkovým stavem, nehledě k vydanému rozsudku, kterým byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let. Jelikož bylo prokázáno, že žalobce byl pronásledován pro své názory projevené podporou arabského jara v Egyptě prostřednictvím organizování lékařské pomoci zraněným účastníkům protestů, není naplněn důvod mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož prokázané pronásledování žadatele konzumuje *odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu*. Odůvodněný strach z pronásledování je dán tehdy, pokud žadatel sice dosud pronásledován přímo nebyl, ale veškeré okolnosti, obvykle pronásledování obdobně smýšlejících nebo shodné znaky vykazujících osob v zemi původu probíhá, vedou k objektivní obavě, že žadatel o azyl by mohl být pronásledován ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Naplnění skutkové podstaty § 12 písm. a) zákona o azylu konzumuje ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud však pro nezákonnost i nepřezkoumatelnost danou vnitřním rozporem odůvodnění zrušil žalobou napadené rozhodnutí v celé části nepřiznání mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 zákona o azylu, neboť je zde určitá provázanost obou skutkových podstat v případě možných nových skutečností nebo nového posouzení podkladů žalovaným, které soud nemůže v posuzované věci zcela vyloučit, pokud sám nerozhodl o udělení mezinárodní ochrany.
36. Sociální skupina ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je *skupina osob sdílející objektivně společnou charakteristiku nebo je alespoň takto společností vnímána. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčných osob* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, č. 364/2004 Sb. NSS.) Jedná se tedy o jakýsi společenský útvar, jenž

je objektivně dostatečně přesně určitelný. Tento koncept umožňuje prostřednictvím výkladu reagovat na situace, ve kterých dochází k pronásledování na základě určitého znaku společného dané sociální skupině, který nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Příslušnost k sociální skupině je proto nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může být cizinci mezinárodní ochrana udělena i na základě obavy z pronásledování z jiných důvodů než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48). Spolek tahrírských lékařů soud nepovažuje za sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona, nýbrž za politickou entitu, relevantní členství ve Spolku je proto *zastáváním určitých politických názorů*.

37. Žalobce netvrdil skutečnosti, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a z humanitárních důvodů, proto soud v této části žalobu zamítl. Soud neshledává překážku pro zrušení pouze části rozhodnutí o nepřiznání azylu, jestliže skutkové podstaty mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu jsou skutkově i právně oddělitelné. Soud neshledává jakoukoliv újmu pro účastníka, pokud žalovaný znovu rozhodne pouze o relevantní části mezinárodní ochrany, zejména pokud o jiné formy azylu ani nežádal, případně mu jiná byla již přiznána. Pokud by byla nedělitelnost výroku o žádosti o mezinárodní ochranu, potom by soud nebyl oprávněn zastavit z části řízení z důvodu zpětvzetí žalobce a naopak by musel zrušit rozhodnutí žalovaného i v části udělení doplňkové ochrany. Takový postup by byl na újmu žalobce, vyhovění žaloby by mělo v části doplňkové ochrany jiný následek, než lze očekávat od vyhovění žalobě.
38. Žalovaný na jednu stranu uvádí výčet skutečností na podporu závěru, že Spolek ani žalobce neměli za cíl vyjadřování politických názorů, na straně druhé žalovaný opakovaně konstatoval opak, uvedl-li, že odsouzení žalobce mělo politický podtext, a současně připustil, že Spolek se vůči režimu vymezoval poukazováním na nadměrné používání násilí při demonstracích, tedy připustil, že se Spolek profiloval politicky. Úvahy žalovaného jsou ve vzájemném rozporu, pokud nepřipustíme, že život je jen souhrn izolovaných událostí bez vzájemné provázanosti dané nejen plynutím času.
39. Soud dává žalobci za pravdu, že Spolek, respektive jeho členové, sice svou činností explicitně nemuseli vyjadřovat své politické názory, avšak byli ze strany tehdejšího vládnoucího režimu chápáni jako negativní součást demonstrací a jako takoví postihováni represemi.
40. Závěr o absenci politických aktivit žalobce žalovaný opřel také o sdělení žalobce při pohovoru, že nebyl politicky aktivní. Žalobce v žalobě vysvětlil skutečný obsah sdělení, že nebyl součástí politických struktur v zemi, nechtěl však zcela vyloučit své protirežimní působení, kdy takový závěr lze dovodit i z jeho výpovědi jako celku. Soud takto vnímal postoj žalobce i bez jeho vysvětlení. Soudu je z jeho praxe známo, že komunikace s cizinci bez ohledu na tlumočení není snadná, avšak nelze rezignovat na naplnění zásady materiální pravdy, tedy i zjištění úplného skutkového stavu.
41. Jakkoli případně žalobce nevyjadřoval své politické názory přímo, nebyl členem politické strany apod., v očích státních moci mohl být považován za nežádoucí osobu z důvodu, že se jako člen Spolku snažil poskytovat lékařskou pomoc zejména při demonstracích. Jako člen Spolku sice převážně zajišťoval poskytování lékařské pomoci, avšak jak bylo uvedeno, tím, že se Spolek vymezil proti nadměrnému užívání násilí ze strany bezpečnostních

složek, vyjadřoval tím politický názor a byl také režimem postihován mimo jiné útoky na polní nemocnice a jejich personál. Žalobce tedy mohl být považován za osobu, která vyjadřuje své názory, byť nepřímo. A egyptská státní moc jej takto i vnímala, jestliže jej odsoudila za vykonstruovaný trestný čin.

42. Žalobce příhodně poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v právní větě v rozsudku č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, ze dne 13. 8. 2008: *„Za předpokladu, že původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho politické přesvědčení připisují, není pro účely posouzení spojitosti mezi pronásledováním a azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 10 odst. 2 směrnice 2004/83/ES, rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování hrozí, skutečně zastává.“*
43. Soud dále odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 317/2020 – 28 ze dne 12. 4. 2021, ve kterém tento soud uvedl, že: *„Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu však vychází z koncepce odůvodněných obav z pronásledování, která není pouhým odrazem snahy zakotvit mezinárodní závazky České republiky obsažené v Ženevské úmluvě, ale je také odrazem snahy implementovat unijní azylové právo, zejm. již zmiňovanou kvalifikační směrnici. Zákon o azylu proto musí být vykládán s touto směrnicí konformně; k tomu srov. čl. 39 kvalifikační směrnice, ale také čl. 1 odst. 2 a čl. 10a Ústavy České republiky. (...) Pojem „politický názor“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je tedy ve světle výše uvedené judikatury nezbytné vykládat široce tak, aby zahrnoval jakýkoli názor na jakoukoli otázku související s fungováním státu, vládou, společností či politikou. Je nezbytné pod toto vymezení zahrnout i případy přisuzovaných politických názorů či přesvědčení také v důsledku určitého nekonformního jednání, kterým může být právě odmítání státem, orgány veřejné moci či většinovou společností zavedené praxe. Tento negativní postoj k zavedené praxi totiž může být vnímán v dané společnosti jako její zpochybnění či nesouhlas s orgány či institucemi, které tuto praxi zavedly (nebo vykonávají), ať už jde o subjekty na celostátní či místní úrovni.“*
44. V žalobě navržené důkazy soud považuje za nadbytečné pro posouzení oprávněnosti žaloby, proto je neprovedl.
45. Lze tak shrnout, že v daném případě jsou přítomny jednoznačné indicie, na základě kterých nelze vyloučit, že žalobce byl, byť je nevyjadřoval přímo, pronásledován ze strany státních orgánů za vyjadřování politických názorů, neboť jeho činnost byla v důsledku shledána protirežimní. Dokladem o postihu žalobce jsou mj. podklady žalovaného a trestní rozsudek o vině žalobce.
46. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s., žalobou napadené rozhodnutí v části neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající ve vnitřním rozporu odůvodnění a také rozporu odůvodnění s obsahem správního spisu, který vedl dále k nezákonnosti úvah žalovaného o apolitičnosti žalobce a absenci jeho pronásledování pro politické názory. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
47. V novém rozhodnutí se bude žalovaný zabývat naplněním důvodu pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ve smyslu výše uvedeného, přičemž z jeho odůvodnění bude možné vyvodit jednoznačný a přesvědčivý závěr. Své rozhodnutí následně v tomto směru zdůvodní.

48. V části neudělení azylu dle § 13 a §14 zákona o azylu soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť pochybení při neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu neshledal.
49. Městský soud v Praze se neztotožňuje s usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 16/2021 – 32. Nelze vyloučit, že zdejší soud nedostatečně reflektuje veškeré souvislosti mezinárodní ochrany, avšak odmítnutí dělitelnosti výroků v azylových věcech není zcela přesvědčivé. Posuzovaná věc je vhodným příkladem pro přiléhavost dělitelnosti azylového výroku. Pokud by rozšířený senát Nejvyššího správního soudu akceptoval výlučnou nedělitelnost výroku o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, potom by měl odpovědět na otázku přípustnosti částečného zpětvzetí žaloby např. v rozsahu udělené doplňkové ochrany. S čímž je spojena otázka posouzení žaloby, která by z tohoto důvodu nesměřovala proti udělení doplňkové ochrany. Lze překročit dispoziční právo žalobce, nepřipustit částečné zpětvzetí žaloby nebo naopak omezenou žalobu vykládat jako žalobu proti celému rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu? V posuzované věci byla žalobci udělena doplňková ochrana, které ve svém důsledku není pouze dočasného charakteru, ale trvalého, neboť byla udělena z důvodu, který přetrvává dekády. Jedinou reálnou možností zániku předpokladů pro prodloužení doplňkové ochrany žalobce je amnestie v zemi původu, která by se týkala také kvalifikace trestného činu žalobce. V Egyptě nelze predikovat změnu politického uspořádání země nebo vězeňství během produktivního věku žalobce. Závěr soudu vychází z novodobé historie nejen země původu žalobce, ale i zemí Blízkého východu. Z čehož plyne, že žalobci bude neustále udělována doplňková ochrana, čímž se doplňková ochrana fakticky stává udělením azylu. Soud si troufá konstatovat, že daná okolnost je žalobci známa, nikoli však žalovanému. Pokud by soud byl veden zásadou nedělitelnosti výroku, vnutil by žalobci, aby byl zrušen i titul doplňkové ochrany, jenž mu poskytuje dostatečné pobytové jistoty. Vyhroceně řečeno, tímto by soud žalobce nutil do Sofiiny volby. Městský soud v Praze má za to, že naopak předkládací usnesení rozšířeného senátu je toliko jednosměrné (bod 54 usnesení č. j. 1 Azs 16/2021 – 32), algoritmus posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je realizován v obou směrech, případná dualita udělené mezinárodní ochrany je pouze formální, vyšší stupeň mezinárodní ochrany konzumuje nižší. Nově vzniklé okolnosti pro udělení mezinárodní ochrany dané např. současnými poměry v zemi původu mohou být důvodem pro podání nové žádosti o mezinárodní ochranu nebo postupu podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice (bod 55 usnesení NSS). K aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se soud vyjádřil v rozsudku č. j. 2 Az 40/2017 – 51 ve smyslu restriktivní aplikovatelnosti z důvodu omezených možností soudu obstarat relevantní informace o zemi původu žalobce. Městský soud v Praze nespatřuje důvod, proč by měl rušit část rozhodnutí, kterým byla cizinci přiznána nějaká forma mezinárodní ochrany a nebo se takové formy mezinárodní ochrany žalobce nedomáhá, protože je u něj objektivně vyloučena. Provázanost jednotlivých forem mezinárodní ochrany nezakládá jejich neoddělitelnost při soudním přezkumu.
50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce sice měl ve věci částečně úspěch, ale žádné náklady mu nevznikly. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. 7. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce